

בס"ד. י"ב תמוז, ה'תשח"י

(נהגה בלתי נמנע)

כאן מנה עפר יעקב ומספר את רובע ישראל, ולפניו נאמר הן עם לבד
 ישכון וכנזים לא יתחשב, דקאי על הגאולה העתידה לרוא במהרה
 בימינו ע"י משיח צדקני, ועל זמן זה נאמר מי מנה עפר יעקב ומספר
 את רובע ישראל, כפי שה"י מעיף זה בזמן שבו נאמר כתוב זה, אלא
 שלצה"ל יהי זה בשלימות יותר. ומה מוכן, שכפסוק זה מדובר אודות
 העילוי היחוד גדול. וצריך להבין למה מוזכר כאן (לא רק ישראל, שהיא
 שם המעלה, ע"ש כי שרית עם אלקים ועם אנשים, אלא גם) שם יעקב,
 שענינו כפשוטו הוא ע"ש וידו אוחזת בעקב גוי, שיצא לאחזונה, וכפוט
 ע"פ המבואר בתוספות בפ"ם בארזכה החילוק שבין יעקב וישראל, שלכן
 לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל, ואעפ"כ, גבי השלימות דלצה"ל
 נאמר גם הענין דעפר יעקב. גם צריך להבין מ"ש ב' הלשונוה מה
 ומספר, אף שלכאורה הול"ל מי מנה עפר יעקב ורובע ישראל. וחילוק
 הלשונוה מורה שבענין המנין יש חילוק בין מנה למספר, והענין דמנה
 מתאים לעפר יעקב, ולרובע ישראל מתאים ענין המספר. ועל שני הענינים
 נאמר מי גוי, מי מנה עפר יעקב ומספר את רובע ישראל (דתיבת מי קאי
 גם על מספר את רובע ישראל).

והנה בהבוכוה שנחבכו ישראל בענין הריכוי איתא במדשי את מוצא
 אברהם שנתברך כנוכבים, שנאמר⁸ הכט נא השמימה וספור
 הכוכבים גוי, ויצחק נתברך בחול, שנאמר⁹ כי בוד אברכך ואברה אברה
 את זרעך כוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים (שזהו מה שניתוסף
 מצד עקידת יצחק), ויעקב נתברך בעפר הארץ, שנאמר¹⁰ והי' זרעך בעפר
 הארץ (ומסיים שזהו מ"ש מי מנה עפר יעקב). ואיתא במדשי¹¹ שאמר

(7) כמרכי"י פ"ב, יב.	(1) בלק כב, י.
(8) לך טו, ה.	(2) שם, ט.
(9) וידא כב, יד.	(3) ראה לקמן פ"א.
(10) ויצא כח, יד.	(4) וישלח לב, כט.
(11) שפירי פכ"ט, ת.	(5) חולדות כח, כב.
	(6) ראה את תורה לחת"ס ס"פ בלק. חמת שנה זו (אייק חייז סיפ וסד זאילן).
	לקי"י ס"פ בלק. ועוד.

אוי ליום ועס"ק פ חוקת, ט' תמוז, ה'תשח"י

וכאשר החזיר העירה בחודש אלול, חודש החשבון — תוכלו
 להגיש חשבון טוב, שמילאתן מה שדרוש מכן הקב"ה, ואז תוכלו לבקש
 מהקב"ה למלא את דרישתכן, ליתן לכן כתיבה וחתמה טובה.
 המסוד פרישת שלום לכל החנוכות, שיהי' להן קץ כרא ושהו
 בריאה, בנשמיות וכרתנות.

ותבאר סיפור האבות אברהם ויצחק, ומה שנוכח אודות יעקב הרי זה בשייכות ליצחק, כמו אלה תולדות יצחק. יעקב ועשו האמורים בפרשה¹², ואילו סיפור עניני יעקב מתחיל בפרשת ויצא. וכללות הענין בזה¹³, כמבואר בארה"ח הקדוש¹⁴ שפרשת ויצא יעקב רומזת על כל נשמה שבישראל בייחודה מלמעלה למטה, שייחודה זו היא צורך עלי, וענינה של דיידה זו נתבאר בכתוב¹⁵ ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה ויפגע במקום וילך שם כי בא השמש (כדלקמן).

ג) **וירבן** ע"פ המבואר בזה¹⁶ ב' הפירושים בענין ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה כפי שהוא בספרות (כולקמן), ומה יוכן גם ביאר הענינים בייחוד הנשמה ועבודתה. והענין בזה, דהנה, ענינו של יעקב בספרות הוא יסוד אבא, וכללות ה"ע החכמה, שזהו יעקב מתחיל באות י"ד, וקאי על ספירת החכמה, שהיא ראשית ההשתלשלות, ולכן נרמזת באות י"ד שדיא נקודה בלבד, מצומצמת בחכמת, והיינו, זכרון שאנת הוא חד ולא כחושבן¹⁷, שהוא למעלה לגמרי מעשר ספרות, ומה כד שיהיו עשר ספרות, שראשיתם היא החכמה, הרי זה ע"י הצמצום דקאי, ועד לצמצום הראשון שענינו הוא טילוק (כמבואר ענינו במ"א בארוכה¹⁸), ולכן הנה גם ראשית הגילוי שלאחר הצמצום הוא נקודה בעלמא, שזהו"ע אות י"ד. והנה ג"כ שאנת י"ד היא החמלה שם ה"י, שהוא מלשון ה"י הזה ודו"ש¹⁹, ועל ידו נעשה החיות כל השתלשלות מריש כל דרגין, והיינו, ע"י הצמצום שרמזו באות י"ד. אמנם, גם לאחר שישנו כבר הח"י החכמה, הנה עדיין צריך להיות כללות ענין הספרות שעיקרם הו"ע שבע המדות. וכיון שלא מכל אינון מדרג איהו כללי²⁰, הנה על זה הוא הענין דויצא יעקב מבאר שבע, דלפירושו הא' בזה קאי כאר שבע על ספירת הבינה, שהיא הבאר והשרש להתחוות שבע המדות. ותלית הכונה היא וילך חרנה, כמבואר בזה דקאי על התמטבה בספרות המלכות, עולם הדיבור, שזהו שחרן עם הכליל בגימטריא גורו²¹, שממנו נמשך הדיבור ע"י שמתלבט בו הכל הלב.

וכ"מ.

ר"פ תולדות וכושי"י.

124) בכל הבא לקמן — ראה ד"ה ויצא.

125) יעקב פרי"ם (מה"מ פרי"ם ע' קטס ואילן).

126) ר"פ ויצא (כתה, י"א).

127) וי"א קטו, ב ואילן.

128) ע"פ הקי"ו בהקדמה (ד), א.

129) ראה לקי"ו הוספות לויקרא נא, ג. וישב, תי"א וראו חא, ג. ועוד.

תקב"ה ליעקב כשיגיעו בניך עד עפר הארץ, אותה שעה ופרצת ימה וקדמה (שהרי סיום הכתוב וה"ו זוען כעפר הארץ הוא ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה), הרי מקימי מעפר דל. ובענין ופרצת איתא במדרש¹ שדו מ"שי' עלה הפורץ לפניהם (ע"ד שהמלך פורץ גדר לעשות לו דרך²), וקאי על מלכא משיחא³ שהוא מבני פרוץ, ובזמנו יהי הענין דפרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה. והיינו, שדוקא ביעקב שנתכרך בעפר הארץ, נאמר הענין דפרצת, שהוא העילוי היותר גדול⁴.

ב) **וירבן** בהקדם מה שכלל ישראל נקרא בשם יעקב וישראל, דאע"פ שקורין אבות לשלשה⁵, אברהם יצחק ויעקב, מ"מ, אברהם ויצחק הם שמותיהם של האבות, ואילו כלל ישראל נקרא בשם יעקב או בשם ישראל, כמו בפסוק מי מנה עפר יעקב ומספר את רובע ישראל. והנה, פשטות הענין בזה הוא לפי שאברהם יצא ממנו ישמעאל, ויצחק יצא ממנו עשו⁶, ורק יעקב יהיה מטהו שלמה⁷, שהם כללות בניי אמנם, פשטות הענין מורה גם על פנימיותו, ופנימיות הענין הוא, שיעקב וישראל הם שמות הנשמה. דהנה, אע"פ שמבואר במ"א בארוכה⁸ שבכל אחד משרא"ל ישנם הענינים של ג' האבות אברהם יצחק ויעקב, שלכן נקראים בשם אבות לכאור' מוישראל (משא"כ י"ב השבטים כו'), מ"מ, הנה השם שהוצת על הנשמה הוא השם יעקב, ולאחרי שהנשמה פועלת העבודה זרי שרית עם אלקים ועם אנשים, אזי מגעת לדוגא שנקראת בשם ישראל. ומה מוכן, שכאשר מספרים אודות מעלתם של ישראל לעתיד לבוא [שאז יתגלה העילוי והמעלה של בניי, כדאיחא במדרש⁹ המשל מהתבן והקיש המוח שהיו מריבים זה עם זה בשביל מי נזרעה השרה, אמרו החטים, המתינו עד שתבואו הגורן ואנו יודעין בשביל מה נזרעה השרה כו'], אזי מוכרים את שני השמות, יעקב וישראל. וע"פ האמור שיעקב וישראל הם השמות של הנשמה, מוכן, שכל הענינים שמוספוסים בתורה בנוגע ליעקב ישנם בעבודת הנשמה שבבאור' מוישראל. והנה, כללות עניני יעקב החתלים היא בפרשת ויצא, שהרי בפרשיות שלפני

118) ראה גם אה"ת בלק ע' חתקיה ואילן.

119) ראה ברכות טו, ב.

120) פסחים נו, א. ויק"ו פל"ג, ה.

121) ויק"ו שם. רש"י וזהו מנ, לא. וראה פסחים שם.

122) תיר"א ר"פ וראו.

123) ב"ד ספ"ג.

112) שמואל א' ב, ה.

113) ב"ד פס"ט, ה.

114) מנחם כ, ג.

115) פסחים קי, א. ויש"י. וראה בעה"ט.

116) ב"ד פס"ה, יד וכושי"י שם.

117) דת"ר ית ואילן. וראה ב"ד פ"ב, ו.

רק בהעלם, כפי שעצמות ומחוזת יכול להצליח את עצמו, אלא כפי שהוא פולח, אפילו לעני כשר, ואפילו הכשר דאומות העולם, ועד שגם הכשר של החיות והבהמות יראה זאת (כמ"ש ארמו"ר האמצעי בדרושי חסידות⁶⁶).

וכפי שהי' גם בהאחת ומופת ד"ב-י"ג תמוז (כמדובר לעיל⁶⁵ בענין האחתות מופתים שע"י הצדיקים) — שבהגבלת ד"מה וקדמה וצפונה ונבדה", הגבלות המקום, ועד למקום צר ולחץ ביותר, הנה שם גופא הי' הצנין ד"ופרצת", שה"מסתחר" עצמו הכריז וזעק שזוהו "אחתה". ועד"ו נודיש גם מכא"א מאתנו בעברדות לקונו — לפעול הענין ד"ופרצת" בהגבלה ד"ימה וקדמה וצפונה ונבדה" של הגוף ופשו בהמיתה, ועי"ז יפעל גם בהלקו בעולם.

— כמבואר במאמר של כ"ק מו"ח ארמו"ר⁶⁷, בעל השמחה, בפירוש הפסוקי: "את העולם נתן כלבים", דקאי על לנו של כל אחד פישואל, שחלק העולם השייך לו, נתן כלבו, שניתן לעבודת חלק שלו, וכפי שמעמיד את עצמו בעבודתו לקונו, כך נראה חלקו בעולם, כענינים ושמיעים, כנוגע לכני הי' ומזוני —

והיינו, שכאשר עומד בתנועה של "ואחתהלכה ברחובי" בעניני עבודתו לקונו, אזי נעשה גם חלקו בעולם באופן של יצאה מהגבלה. כן, שבהיותו בהגבלה ד"ימה וקדמה וצפונה ונבדה", הנה שם גופא שוכרז וזעק כל צעד הענין ד"ופרצת".

וענין זה מתבטא בכל עשיותיו — כמדובר לעיל (בהמאמר⁶⁸) שלא אך בלבד שהעשי' היא מתוך כוונה "לשם שמים"⁶⁹, אלא העשי' עצמה היא באופן ש"יבכל דרכיך דעהו"⁷⁰, היינו, שהדרך עצמה מקשרת אותו עם "אלקי אביך"⁷¹.

יג. היכן נראה ענין זה בגרוי אפילו בהחזקות העברתה? — הרי זה בבית-הכנסת ובית-המדרש:

בית-הכנסת ובית-המדרש הוא בהגבלת המקום — בנין עם מחיצות

69) תורת חיים תורה חפכי א (בהוצאה ע פפ. תרצ"ט ע 43. ועוד.
 70) תורה — ח"כ שכס, ב, 133.
 71) במאמר פ"ג (לעיל ע 133).
 72) קולת ג, יא.
 73) והלים קיט, מה.
 74) אבות פ"ב מ"ב.
 75) משלי ג, ו.
 76) דברי הימים א, כח, ט.
 77) תורה חיים תורה חפכי א (בהוצאה ע פפ. תרצ"ט ע 43. ועוד.
 78) במאמר פ"ג (לעיל ע 133).
 79) אבות פ"ב מ"ב.
 80) משלי ג, ו.
 81) דברי הימים א, כח, ט.

למעלה מן השכל, שמפעפע בכל דבר⁶⁵, אפילו כאשר הנוגיעה בשמן היא בקצה הענין בלבד, שלכן מספיק גם המגע עם המקורשים או אפילו השייכים בלבד —

שלכן יש לכל אחד היכולת והכח לעבוד עבודתו בשלימות באופן ד"חגודה כעוז מתני", מתוך עמידה איתנה י"ך ולא אחתה", ובמילא, יוכל למטור רצונו בשלימות, ועי"ז יחגור את המתנים, כן, שבתנוע למעשה ופועל יהיו אצל כל הענינים בשלימות.

וכיון שענין המעשה (מעשה המצוות) כהונו לברד ולזכך את הגוף, צד להראש ומחזין.

— ע"ד המבואר בחי"א⁶⁶ שעי' מצות הצדקה (שזוה"ע של מעשה ופועל, ובקומת העבודה הרי זה נקרא בשם "רגל" ו"מתעבים"⁶⁷ "עשיתם מזהו ולכו זכים אלקי פעמים ככה" —

הרי עי"ז אצל גם הדגש הלב, ונו הנהו השגה כמחזין, כן, שיהיו אצל לא רק נהי"ם, אלא גם הרי"ז וגם חכ"ד בשלימות.

וכאשר יהי כן אצל כל ישראל, שיהיו כל האברים בשלימות — אזי ימשיכו "באתר שלים"⁶⁸ את שלימות המאלה. ע"י משיח צדקתו, במחזה ממש.

* * *

יא. כ"ק ארמו"ר שליט"א צוה לנו "אבינו מלכנו", ואד"כ צוה לנו ואמר מאמר ד"ה מי מזה עפר יצ"ב.

* * *

יב. בהמשך להמזכר לעיל (בהמאמר⁶⁹) בענין יפרצת ימה וקדמה וצפונה ונבדה⁷⁰ — הרי לכאורה יש בזה שני הפכים: ההחלטה הזאת בענין של "ופרצת", ללא הגבלות, אבל מיד לאחר"כ באה ההגבלה ד"ימה וקדמה וצפונה ונבדה⁷¹.

אך הענין הוא — כמדובר לעיל (בהמאמר⁷²) שתכלית הכוונה היא, שב"עפר" עצמו, בהענין ד"א"ל מסתתרי⁷³, הרי ניכר ונודש הי'אחתה", לא

65) וראה קונטרס ענינה של תורה ס"ע 117 ואילן.
 66) וראה ח"כ, יד, 66.
 67) פ"ט (לעיל ע 128 ואילן).
 68) וראה גם תורה אור"ק מסי' טו"ט.
 69) וראה ח"כ, ג, ב, 64.
 70) וראה ח"כ, ג, ב, 64.
 71) וראה ח"כ, ג, ב, 64.
 72) וראה ח"כ, ג, ב, 64.
 73) וראה ח"כ, ג, ב, 64.

והעיקר:

אדמו"ר הזקן כותב כשי"ע⁹⁴ (ואדמו"ר האמצעי מכאן ואת בחסידות באיזהו מקומן?) לענין קדושת שבת וי"ט, שי"אף שהימים והלילות משתנים לפי האקלים ויחזק המרינות זו מזו.. אין בכל כולם .. כי עת רצון של מעלה ויחודים עליונים .. הוא למעלה מגדר המקום והחזן כו"ו".

ומה מוכן גם בנוגע להתוודעות שנערכה עתה כאן קודם חצות לילה, והמונה ביה"ת הכנסת וביה"ה המודיש שנערכה שם קודם חצות לילה — שמצד הקדושה שבדבר הרי הם מתאחדים יחדיו.

ובכן: יעזור להם השי"ת שביה"ת הכנסת וביה"ה המודיש זה יהי באופן די"פרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה⁹⁵.

שאכן יהי זה בנין נאה, שלוח יש צורך במחצות "ימה וקדמה וצפונה ונגבה", אבל, באופן שכל מחיצה כפני עצמה תכריז שענינה הוא "מתצו ואי אורפא"⁹⁶, היינו, שמתחמשים במחיצה לענין של רפואה, כך, שהסתר המחיצה מכריז וזעק שענינו הוא ה"אחה" שנמצא בו ופועל את מציאותו; וכמילא יהי זה באופן די"פרצת".

והיינו, שהרי "כרכה עד בלי די"⁹⁷, בלי גבול, בענינים הרוחניים שבביה"ת הכנסת וביה"ה המודיש זה, תפלה וחזרה.

ומעבודה התפלה שנמשכת בלילוד החודש, יומשך גם בנוגע לענינים הגשמיים — כדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר, בעל השמחה, שי"א העולם נתן בלכ"ם — שגם הענינים הגשמיים של כפר חב"ד יהיו באופן של "פרצת" לכל הצדדים (לכל ד' הרוחות, וכמילא גם למעלה ולמטה), ע"ד הענין די"פרצת" כפי שהי' אצל יעקב, שגם כצאן יעקב הי' פריצה צדד של עולם באופן הפרי' ורכי' שבהם ובאופן ההצלה שבהם⁹⁸.

וה"כרכה עד בלי די" תבטל את כל הענינים המעליליים ומסתוריים שישנם שם מכתוץ ומכפנים.

וייעלה הפורץ לפנינו⁹⁹ — שמשם יפוצו המעיינות של דברי אלקים חיים, ויהודו אותם ואת סביבתם וחלקם בעולם וארץ הקודש

94 האנינו לב, לט.
95 מלאכי ג, י"ד.
96 ואת תחומא (באבער) ס"פ ויבא.
97 ע"פ מכה ב, יג.
98 ואת גם אגיק חז"ח ויש עי' מ: יתמחובר בהתועות כו"ו.

מסביבו, שדוקא שם יכולים להתפלל וללמוד תורה, שהרי אמר להתפלל בבקתא¹, מקום שאינו מגודר במחיצות; ועד"ז בנוגע ללימוד התורה, דכיון שי"הלקתא בעי צילתא², צריך להיות הלימוד בבית דוקא, שלכן, גם בתג המוכות לומדים תורה בבית דוקא³, ולא בסוכה, שהיא ידית פראי.

ועם היותו בית עם מחיצות — הרי המחיצות עצמן מכריחות וזועקות: "זה שער השמים"⁴.

— כפי שנאמר בהמשך למ"ש⁵ "יפגע במקום", שזהו המקום של ביה"ה המקדש, שהיו בו שני הענינים: (א) ענין הקרבות, הקשור עם עבודת התפלה, (ב) לשכת הנוהג ששם יושבים המנהיגין (בסמיכות מקום למזבח)⁶, "שממנו יוצא חוזה לכל ישראל"⁷, ודוגמתו משתרב ביהמ"ק — "מקדש מעט"⁸, "אלו כהן כנסתו וכוהן מדרשות"⁹, שלכן מציעו כמה דעות¹⁰ שגם בביהמ"ס וביהמ"ד ישו הציווי "ומקדשי תדא"¹¹ כמו בביהמ"ק —

כך, שבמקום די"מה וקדמה וצפונה ונגבה" ישנו הענין די"פרצת", שהמקום עצמו מכריז וזעק שי"אנו מן המקום".

יד, והנה, כיס זה, יב"י"ג המז, וזננים חונכה ביה"ת כנסת חוש בכפר חב"ד שבארצנו הקדושה¹² — ביה"ת כנסת שהוא גם ביה"ה מדש, שבו יקבעו שיעורים בנלה דחודה ונמסר דחורה, חזרת התעודות, יחד עם עבודת התפלה, כדאיתא במומא"ש על המסוקס¹³ "אחוב הי' שערי ציון", "שערים המצויינים בהלכה".

— לפי השעון הגשמי, הרי עכשיו שם לפנות בוקר. אבל: לכל לראש, לא מופדון שעדיין נמצאים שם באמצע ההתועעות...

77 ואת ברכות לז, סע"ב טרשי"ע.
78 ואתה"ד א"ח ס"ב ס"ח.
79 ואת טרשי"ע ואתה"ד שם סתל"ט.
80 ויצא כת, י, י.
81 שם, א, י.
82 ירושלמי מכות פ"ב ה"ג, מכלילתא (אגיק חז"ח עי' רלה).
83 ס"פ יחור משפטים כא, יד, פירשי"י ג"פ.
84 ואתה"ד א"ח ס"ב ס"ח.
85 מגילה כ"ט, א.
86 ואת אנציק' תלמודית ערך בית.
87 קדושים י"ט, ל.
88 ואת גם מברק י"א חזון שנה זו.
89 ברכות ז, א.
90 תהלים פ"ב, י.

זה, שכן מוסכם בישיבה של מעלה וכישיבה של מטה, ופירש הצי"צ: בישיבה של מעלה — כמתברר דקוב"ה בגן עדן העליון, וכישיבה של מטה — בגן עדן התחתון.

והמשיך כ"ק מו"ח אדמו"ר:

ההתחלה של אגרת הקודש היא — "פותרחין כבוכה" גמ בחסידות ישנו פרד"ס: פשוט ומו דרוש סוד. והפשוט ד'פותרחין כבוכה" — שצדדיים להתחיל באמירת ברכה.

וכ"ק מו"ח אדמו"ר בדרך ברכת שהכל על כוס י"ש (משקיה).

ואמר "להי"ם".

(ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א:)

וכיון שעומדים בה"פותרחין" — והנה אמירת הברכה היחיד כבר מסתמא (ואולי ישנו כאלו שעדיין לא בירכו, כיון שלא אמרו "להי"ם" אפילו פעם אחת) — אזי יאמר "להי"ם", ועי"ן דהי"ן "פותרחין כבוכה".

דמשיכו הברכה על כל הענינים הרחוביים שכלל האדם, ומשם — בחלק העולם השייך להם (שהרי "אח העולם נתן כלבס"ו), ומשם — בכל העולם כולו, כמסק הגמרא במסכת קידושין¹⁰¹: "לעולם יראה אדם עצמו כאילו חציו חייב וחציו זכאי". עשה מצוה אחת אשרי שהכריע את עצמו וזאת כל הנוטים לכף זכות".

והמשיכו זו חתי"י עד למטה מטה, בהענינים החומריים — לנטל את חומריותם (מאכן ז"י או"ס חומרות"), שיהיו רק גשמיים, והגשמיות חתי"י כלי לקדושה, להומ"צ ולאלקות, ועד שהעולם כולו יהי"י דירה לא יתבוד בתחתונים כגלוי.

* * *

י. דובר לעיל בענין "חגורה בעת מחי"י" — שגילול לנו זאת, כדי שיעז במה מחכסאת העבודה בימינו אלו, עקבטא דמשיחא.

ובכ"ס¹⁰²:

נמצאים כאן אלו שנוסעים בקרוב לעיירות דאמריקא, ואחריים שחוסעים גם מעבר לים, כדי לעסוק בהענינים ד"יפוצו מעטותיך חוצה" — שיהיה עבודה שמתחילה בהענין ד'חגורה בעת מחי"י", כדי שיהיה תרגילי"ם רצות לדבר מצוה.

(101) מ. סע"א ואל"ך.

(102) ראה גם שיהיה י"ב תמוז דאמריקא פל"ח (ת"ם ח"י"ב ע' 1139, ושי"ב).

כולה, כולל גם כפי שעתידה שתתפשט בכל הארצות¹⁰³, ויקייים היעוד¹⁰⁴ "נגולה כבוד הוי' וראו כל בשור יחדיו", בעגלא דידן.

* * *

טו. כשם שבכפר חב"ד הנכו בית-הכנסת ובית-המדרש, כמור"כ ישנם עוד מקומות שבהם נהוטפו בנינים חדשים שיהיו מקום לחורה והתפלה ולגמילות חסדים, כל ג' הקניין, לפעול בהם באופן ד'יפוצת ימה וקדמה וצפונה ומבכה".

וכיון שנמצאים כאן אלו שהשתדלו בבנינים אלו — יאמרו "להי"ם", ובאופן ד'יפוצת", ויגנו נגון שמחה.

ואח"כ אמר:

אם ישנם כאלו שעומדים בקרוב לקחת בנינים עבור כהר-נוסחיה בתר-מדרשות וישיבות — יתחילו בזה עתה עי"י אמירת לחיים באופן ד'יפוצת".

וכ"ק אדמו"ר שליט"א הורה לכרי"כ לומר לחיים על כוס נדול, באופן ד'יפוצת".

* * *

טז. בהתעוררות הנ"ל שבה סיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר אודות שנת תרע"ח, שביק אד"צ מסר לו (באופן של עקידה) את העבודה בעסקנות הכלל בענינים גשמיים וענינים רוחניים (כנ"ל ס"ו וא"ל"ך) — אמר כ"ק מו"ח אדמו"ר בהתחלת ההתעוררות¹⁰⁵:

אצל חסידים, ספר החניא הוא חורה שבכתב דחורה החסידות.

ספר החניא לא נמלה בבת אחת. בחזילה הי' רק חלק ראשון שבתנאי — ג"ן פרקים, ואח"כ נמלה "שער היחוד והאמונה" — חלק שני שבתנאי, ואח"כ "אגרת החשובה" — חלק שלישי שבתנאי. כל זה נדבט בחיי אדמו"ר הזקן. ואילו "אגרות הקודש" — נדפסו בשנה הראשונה לאחרי הסתלקות אדמו"ר הזקן. ולאחרי כן ישנו "קונטרס אחרון" שלא מחולק לפרקים.

והחסיד, שאפשר לומר בזה כמה ביאורים, והצמח-צדק אמר על

(98) ראה ספרי זכרים בחתולו. פס"ד פ. ישעי"מ, ג.

שבת ה"ח, יל"ש ישעי"ו ומו חקן. לקי"ח. (100) מה"ש תשי"ב ס"ט 110 ואל"ך.

מסעי פס"ב, ובכ"ס.

וכאמור לעיל שווה גאולה של ה"ראש" ומוחין, וכיון ש"כח" וישא נופא אויל", הרי כל אל שיש להם איזו שייכות לזה, עולים-הם בעלייתו, וכמילא הרי זו שמחה וגאולה שלהם, ובהם חלף הדבר שגאולה זו חרף באופן שה"מסתור" עצמו יכריז ויזעק שזהו "אחה", וכאופן שירי נראה כעניי בשר, ועד שירי יזכר גם כהשכחן שבבבן...!

וכל אלו שרצונם שדוכריד אותם על האוהל בקשר עם ענין זה — יצינו שמש ושם אמם על פתקא בפני עצמה, ונדבת לבם הטהור על פתקא בפני עצמה (ואלו שרודצים דוקא בידו — יוותרו להם... העיקר שיתמו נדבתם).

וכרגיל יעשו זאת בהעלם, כלומר, שלא יכריזו שפלוני נתן כך וכך אלפים ופלוני כך וכך אלפים (וכמילא יוכל להוסיף עוד יותר...), כך שירי זה "דבר הסמוי מן העין" שאו אין שליטה לענין בלתי-רצוי. וכיון שהקב"ה מבקש "יבהונוי נא בזאת אמר ה' צבאות... והציקותי לכם ברכה עד בלי די"ם" — הרי ע"י תוסוף ברכתו של הקב"ה באופן ד"להניח ברכה אל ביתך"י.

יחלק עתה את הפתקאות, וכל אחז יתן כמה פעמים כמה לגבי מה שנתן בשנה שעברה, ובשמה וכתוב לכתב.

והרי הקב"ה הוא "בטוח" שיקיים הבטחתו: "עשור בשבילי שתתעשרי"י, כפשוטו, שלא זו בלבד שע"י לא יחסר ח"י, אלא שיתוסף עוד יותר, לל-הפתוח עשו פעמים כמה, וכל המוסיף מוסיף לו.

כב. (ואח"כ אמר:)

"קול קורא" לכל החלמידיים של תומכי המימים: כיון שההנהלה עומדת במצב של ישוב הדעת מה עליהם לעשות — אזי מחחילול כולם לצעוק "ופרצת", וע"י הפעול גם פריצת ההגבלות של ההנהלה.

(לאחרי שהחלמידיים צעקו "ופרצת", אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א שינגנו תיכף ויגורו).

* * *

כג. בין התקנות של בעל השמחה, ישנה גם התקנה ללמוד השיעור תמיא כפי שחולק לימי השנה, לומר לאחרי התפלה בבוקר השיעור החליים כפי שחולק לימי החודש, וללמוד השיעור הזמש כפי שנוחלק לימי

(122) תנחלת ח. ב. ושיג.
(123) יחזקאל פיר, ל.
(124) שבת קי"ט, א. ושיג.

מתנות-הקיק — הן בארץ ישראל, בכפר תב"ד, והן בחוץ לארץ, וכמיוחד בסביבת ניר-זרקן — יקבל על עצמם לנצל תקופת הקיק (שאו העבודה היא בקבל יחזק"ו) באופן שבזמן הקיק עצמו "לכח מחיל אל חיל"י בלימוד החודה ובקיים המצוות בידור וכהנהגה טובה, ומצד המצוה "ואהבת לרעך כמוך"י — ישפיעו גם על מצדיהם, חבריהם, ידידיהם וקרוביהם, שיתמטרו יותר לעניי חורה ומצוותי,

וכך ינצלו את הקיק כדבעי, במילואו, ואז יהי — כהנוסה הרגיל אצל כ"ק מ"ה אדמו"ר"י — קיק בריא וקיק שמת, וימשיכו בריאות שמהה וטוב לכתב על כל השנה כולה.

כ. (ואח"כ אמר:)

נמצאים כאן מנהלי מתנות-הקיק הן לכנים והן לכתות, וגם המדריכים, ואולי גם מהילדים שיסעו לשהות שם, ומסתמא גם בא"י. דמתנות-הקיק שבמקומות אחרים, כארץ הקודש וגם בשאר המדינות, וביתור אוסטליא ודודם אמריקא.

ובכן יה"ד שהשגחה בה"מצוות" יהי מתוך בריאות ושמה, ולאח"י ימשיכו זאת על כל השנה כולה.

באופן ש"רצא כל בש"י — המורים וההורים והילדים עצמם — יבי פי הרי דיבר"ם" — שיעצלו את הקיק כפי רצון הקב"ה.

ולכן נתן הקב"ה ברכתו במילואה — בריאות בנוף ובריאות בנשמה, ונתח אמית מכולם, שזהו נחת יהודי ונחת חסידותי.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה למנהלי מתנות-הקיק לומר "לחיים"י.]

* * *

כא. כל זמן ש"אוהזים" עדיין ב"פרצת" — ומסתמא ישנו צריץ איהו רשם מזוה... — ברצוני להזכיר את המנהג שהנהיגו בשנים האחרונותי, להחנוד ב"י"ב תמוז עבור המוסדות שנקראים על שם בעל השמחה והגאולה.

(117) ראה תרי"ם תרי"ט ע"י 353. ושיג.
(118) קודשים יט, תי.
(119) ראה שיהח יכ"ג תמוז תשי"ה לומר לעצמי: "שלוש עליכם" יעליכם שלום".
כ"א נוסח שא"י, יח"ט ומצוותי...
(120) כ"ק אדמו"ר שליט"א אמר בברך שחוק: המאמר — צריך אני לומר, וגם את שחוק: וגם לנגן ולשאתה צריך אני בעצמי:
(121) ראה גם שיהח י"ב תמוז דאשתקד
כ"א נוסח שא"י, יח"ט ומצוותי...
(122) ראה גם שיהח י"ב תמוז דאשתקד
שחוק: המאמר — צריך אני לומר, וגם את שחוק: וגם לנגן ולשאתה צריך אני בעצמי:

החילה יותר ממנו) אף שמדו המדידה והמבלה אין לזה מקום ברבנו
הנחמנו.

ועד"ז נוכח במוע לבני"ש שעל"דום נאמר"ו "כי תחיו אתם ארץ חפץ",
שהוא גם ענינו של "צב"י, מלשון "צב"י והמלך והצב"י — שבאשר
משיגים בבשר, אך בדרך ממילא ודומק"ו גם בהעדר באופן שלמעלה מן
ההנהגות.

ל. ובפרטיות יותר:

החילוק בין בשר ועור כפשוטם הוא — שבשר הוא ענין פנימי,
ועור הוא ענין חיצוני.

והנה, כאשר מדובר אודות מוסדות חינוך על טהרה הקדוש, הרי
גם ה"בשר" וגם ה"עור" שניהם קודש.

וכמו"כ במוע ל"ב העונים וישכר ויבולן, הרי הן ישכר שיושב
על הטהרה ועל העבודה ואינו עוסק במקומות, והן ויבולן שנוסח
המקומות ח"ק קיבץ שניהם לטהרה, שניהם "שכני יד"י"ו.

אמנם, ויבולן צריך לידע שהוא בטהרה ועור"ו, שאף שיש עודד בו
מטבילי להגן על הבשר, "לטהרה ולטהרה מודם ומטביל"ו, מ"מ, החיך
הוא פנימיות הענין שהוא ה"בשר"ו, שהיה"ע לימוד הטהרה, כמ"ש"ו "ל"ב
לטהר בלחמי"ו, וראכלו בשוא שמינו ב"ו ובא"ו"ו, שהיו ענינו של ישכר.

המסד בזה — לא דוקא באופן שהחילקה צורכים לעסקו בה"עור"ו,
האחר"כ יניחו בו "בשר"ו, אלא יכיל לזיחה גם סוד הפני, ואודות, בענין
גם הוא החידוש של בני ישראל, אך ישראל וטהרה ישראל — דוק
מאד העולים"ו:

סדר העולם הוא — שאי אפשר להחוסק בהוצאה לפני שישהה
ההגונה שעל ידו יוכל לכסות את הוצאתו; אבל הסוד בתורה הוא
להתפ"ך — כראותו במורה"ו "אמר הקב"ה לישראל, בני, לוז עלי... ואני
פחד"ו, "כל מהותו של אדם קצובים לו... חוק מהוצאת שבתות
הוצאת י"ט והוצאת בניו להלמוד תורה... אם הוסיף מוסיפין לו"ו.

- (150) מטייל ט, ג. וראה ברכות ג. פ"א
- (151) כ"ב כב, א ובפרט"ו.
- (152) ברכות לקמן — ראה גם ת"ש ח"א
- פ"א 204 ואיל"ו.
- (153) ברכות ט, פ"ב ט"ז ואיל"ו.
- (146) מלאכי ג, כ"ב. וראה כ"ש"ט (הוצאת ועור)
- (147) ברוכה"ה ב"ה"ה"ה (שוק ב"ה"ה"ה ועור)
- (148) נפתח "אקטומה" לתו השבתות
- (149) תול"ם קב"ו, ד.
- (149) שפ"י, ג, א.

לכל לראש — "ועשיה" לשון יחיד, דקאי על המנהיגים, אזל

שדושיבם בדי אמות של חזרה והפלה, שגם בהגשם לטהר מפשעה טפוחם
(ראוין ע"ן) וזאתם הם עניני אלקות, שהיו כללות הענין ד"בכל דרכך
העדי"ו"ו.

ואח"כ הרי הם ממשירים ואת לכל בני"ו — ע"י שבת ויבולן, אלו

שעוסקים בהפצה הידמות הטהרה והטהרה, ובאופן שהולך ומרחיב, עד
ל"מדבר הממשים"ו, במדינתו שרק לפני זמן לא ארוך הניע לשם
בשליחותו של הקב"ה — שגם שם יקיים האצ"ו ידעו לו מקום
השגור בהתנס"ו"ו, בתוך כל אזור ואזור שישאל"ו.

* * *

כ"ס. דובר בהתחזקות ר"ב אחר"ו אודות הפני ד"רפוצה נמה
אקדמה וצפונה מנה"ו"ו, שא"פ שישנם המגבלות ד"ישנה וקדמה וכו'".
הנה בזה נחפז צריך לזיחה "רפוצה"ו, פ"ישה המדידה והמבלות, ועד
שפ"י"ו חכים ל"מתלה בל" מפרים"ו.

כאשר מדובר אודות מוסדות חינוך על טהרה הקדוש, צריך לזיחה
אשמה בתוך של ד" כוללים, מן מלמעלה ודאמה מלמטה, אבל, כאשר מיישנה
בא ואמ"כ שארץ לזהגה במדידה המגבלה, הולל העדר האמנים בו.
אוי אמרים לו, שצריך לזיחה "רפוצה"ו: יש לפתח את כל המדידות
המהגבלות, ולא רק בתנוע להחזק והיבטוח המדידות, אלא גם ע"י
הקמת זכרונות חרישים, שעל ידם יאסוף כ"כ מצות הטהרה אוד"ו"ו, ועד
למאור שבתורה"ו.

וע"ד שפנינו במורה"ו: לגבי ארץ ישראל, אנקראת "ארץ העב"ו"ו.

"שה ע"י זה אין עודד מחזיק את בשרו, אף ארץ ישראל כזמן שקישרין
עלי"ו וזוהו כ"ו", ה"יני, שבאשר הוצאתו היא באופן של "רפוצה"ו, אז
מכיל השמחה והשמח נמה פפסיים ככה (כ"שם שהעדר מכיל כמות של בשר

- (136) וזקאל כ, לה.
- (137) מדינות כ"ה מ.
- (138) ראה אלשיך ע"ה"ט של"ה ט"א.
- (139) כ"ב ואיל"ו (לעיל ע"ה"ט 142 ואיל"ו).
- (140) וזקאל כ"ה, ד.
- (141) שבת ק"ח פ"א.
- (142) מטייל, ג, כב.
- (143) וראה פ"ה"ה"ה דא"כ"ו ב ופ"י"ו ישה
- ע"פ שם ייחשלימי תימה פ"א ה"י ופ"י
- ק"י"ט שם המסך המריב ח"א ע"י אישבי
- סד"ס ת"פ"ט ע"י 136 ופ"י.
- (144) ע"ה"ט ע"י 136 ופ"י.
- א.
- (145) וזקאל י"א ע"ה"ה.

כפשוטם, הרי זה חלוי בכך שפועל "ופרצת" כעבודתו בלימוד התורה וקיום המצוות, שעל זה אמרו¹⁶⁰ "הכל בידי שמים הוין מיראת שמים", ועי"ז פועל אצל הקב"ה להיות "אני פורע", "מיודו .. והודשתי", כפי שהוא יכול, שהרי הממנו יבצר?¹⁶¹

וכפשטות — שמתבטלים כל ההעלמות וההתמרים, ונעשית מרחבה באופן של "ופרצת", לא רק לשלם את ההלוואות שבעבר, אלא לפועל "ופרצת" גם לגבי ה"פרצת" שלפניו, וכיון שב"פרצת" הראשון אכזר עדיין שיש "ימה וקדמה וצפונה ונגבה", אין זה מספיק עדיין, ועד שבאים ל"נחלה בלי מצרים", ללא קצוות לגמרי, ועד למרחב העצמי. לא. (וסיים כ"ק אדמו"ר שליט"א):

כמרינה זו אודבים שמדברים "צום פוינט"...

ובכן: בקורת הענין היא — שכל אחד צריך לקבל על עצמו את הענין ד"פרצת" כעבודתו בלימוד התורה וקיום המצוות, אפי"ש שזומה לו שאין לו מספיק זמן ללמוד בריבוי כ"כ, ואין לו ממון ליתן צדקה בריבוי כ"כ, ועי"ז בנוגע להיזרו בקיום שאר המצוות.

ואז, "לזו על .. ואני פורע" — שהקב"ה מוציא לו זמן, ממון ומצות, שיוכל לפרוע את הלוואותיו מן העבר, ולהצמיד את עצמו באופן חדש מכאן ולהבא.

וכן הפרט אל הכלל — שגם בעושים הכלליים ובהתמדות הכלליים חתי' ההנהגה באופן של "ופרצת" בנוגע לפעולות הענינים, ועי"ז יפעלו הענין ד"פרצת" עד למטה מטה, ועד למרחב העצמי, בגשמיות וכדומות גם יחד¹⁶².

[כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לנגן הניגון הספרדי "מפי א"ל יכודך ישראל", ואח"כ צוה לנגן הניגון "אני מאמין".]

* * *

160 (160) ברכות לג. ב. ושי"ג. הובא בפרי"ש עבוד המזונה כולה, ועבור כל המשפחה, ושיפעל שם "פרצת".

161 (161) כ"ק אדמו"ר שליט"א, אמר, שישנו (כשמונו לו בכוונה קטנה, אמר כ"ק

אדמו"ר שליט"א בבה"שחוק"א: זהו "מה יפרצת", ופנה ל' האותיות, באמרו, שיש לו עבודה קשה עם המלמד-תורה וישיבה "פרצת" גדול!

קטנה שבמקומה, והורה לו לומר "לויים"

והיינו, שככל הענינים הקשורים עם היגור ומוסרות חינוך על שורת הקודש — "הוצאת בניו לתלמוד תורה", וקשור גם עם "הוצאת שבת", שהרי חתי' אקרי שבת¹⁵⁴ — הסדר הוא, שתחילה יתוסף ב"בשר", בפנימיות הענינים, וכדרך ממילא הנה מבלי הבט על הכמות שיש בהצור כדי להכיל, ויתוסף גם בה"שור", כיון שאני פורע", אם זה רק באופן ד"לזו עלי".

וסדר זה הוא גם למטה מטה, אפילו בחושך הכפול של זמן הגלות — שכדי לפועל "ופרצת" בגשמיות באופן הכי גדול, צריך להיות תחילה "פרצת" בפנימיות הענינים, והיינו, בלימוד התורה, ובאופן ש"גדול תלמוד שמביא ליד מנשה¹⁵⁵, שהוא הטעם ש"תלמוד תורה כנגד כולם" (כמ"ש הרמב"ם¹⁵⁶), וכאשר ישנו הענין ד"פרצת" בה"בשר", אכלו בשרא שמנא בי רבא", ועאכ"כ בלימוד פנימיות התורה, שהוא החיות שב"בשר" — אזי כדרך ממילא יפעלו הענין ד"פרצת" גם בגשמיות, כדרכו של "צבי", שישנו גם אצל בני.

ועפי"ז מוכן, שכאשר מדובר אודות "פרצת", אין להמתין ולעכב את ההוספה בפנימיות הענינים, בלימוד התורה ובהעמידו תלמידים¹⁵⁷, עד שיהי' "פרצת" כחשבון הבנק...

אלא הסדר אצל בני" הוא — שמתחילים ב"פרצת" בנוגע לריבוי ותלמידים בכמות, ו"פרצת" בנוגע לריבוי תלמידים באיכות, ועי"ז פועלים פריצה (ד"ורכבערעכ"ן) שיומשך להיות "פרצת" גם בגשמיות, וכאמור, באופן ד"לזו עלי .. ואני פורע", מיוד המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה¹⁵⁸, וכפי שכ"ק מו"ח אדמו"ר הי' אמר מוסן לזמן¹⁵⁹: "המודשה" (בגייס"ל), היינו, שלא מספיק כפי שהיא "מלאה" "פתוחה" ו"רחבה", אלא גם כפי שהיא "גרושה", למעלה מן המורה — שהזו עי"ד הענין ד"פרצת".

— לשון זה ("מיד המלאה כרי") נאמר בברכת המזון, דהיינו, בנוגע להשפעות בשמחות אבל, אצל בני" הסדר הוא שקודם ההליכה לצטוק בצרכי ועניני הגשמיים, הולך יהודי מבית הכנסת לבית המדרש", שכן, כדי לפועל ההמשכה "מיד .. והודשה" בענינים גשמיים

154 ראה חת"ג כט, א. ועוד. וראה גם (157) אבות פ"א מ"א.

155 קידושין מ. ב. ושי"ג. ועוד. ברכות מט, פ"ג. ועוד.

156 (156) הל' ה"ת פ"ג ה"ג.

157 (157) ראה גם חת"ג פ"ג פ"ג. ושי"ג. ועוד. ברכות מט, פ"ג. ועוד.

158 (158) ראה גם חת"ג פ"ג פ"ג. ושי"ג. ועוד. ברכות מט, פ"ג. ועוד.

159 (159) הל' ה"ת פ"ג ה"ג.

הנה לפום זה יש לו ה"אגרא" — שלוקח העצמות, וכמובא⁵¹ על הפסוק⁵² "יעשה למחכה לו", אינו דחוקין למלה דחכמתא⁵³, שע"י שבידת ההלם וההסתר לוקחים עצמות.

ועי' באים לקיום העוד⁵⁴ "לא ישא גוי אל גוי חרב ולא למדד עזר מלחמה", בביאת המשיח שנקרא שלום⁵⁵, וכמ"ש⁵⁶ "שר שלום — למחבה המורה ולשלום אין קץ".

וכדאיא באגרת הקודש⁵⁷ שעכשיו צריך להיות כידור הניצנות. לעתה ישלם כידור הניצנות ויפד הרע מהטוב וכו', ואז לא יצטרך לבדו בירוים, אלא העבודה תהי' לייחד יהודים עליונים יותר להמשיך אצרות עליונים יותר מהאצלות — שזוהו ענין השלום, "שלום אין קץ". אבל זה גופא נעשה דוקא ע"י עבודת הכירוים עכשיו, הענין ד"תצא למלחמה".

*

כד. וזהו גם עבודת ראש השנה, וענין "שנה שרשה בתחלתה מהעשרת כסופה"⁵⁸.

עיקר עבודת ראש השנה — "מצות היום בשופר"⁵⁹, תקיעות.

כאשר "מן החיץ קראתי⁶⁰", "רשעה בתחלתה", כרגעים אלו — עששה מד "ענוי במחוז", "מתעשרת כסופה", המשכח מרחב העצמות.

זהו ענין זה ישנו בהי"ד שלמעלה, ועי' הקו הרי זה נמשך בידי' שלמטה.

*

כד. דובר כמה פעמים⁶¹ בענין "ופרצת".

בקשר לגשמייות — לא נראה עדיין מה שפעלו כזה. יפעלו איפא התלמידים ה"ופרצת" שלהם — "ופרצת" ברוחניות, וזה יכריח גם את

51) ד"ה ואבהם וקו חסי' ואילן (המשך) טכ"ז (קמב), א' ואילן.

58) ד"ה טו, רע"ב.

59) שם כו, ב, כו"א.

60) מחלים קיח, ה.

61) ראה תרי"ם חסי' חש"י פ' יג, ושי"ג.

62) ראה לעיל ט"ע 261. ושי"ג.

51) ד"ה ואבהם וקו חסי' ואילן (המשך) טכ"ז (קמב), א' ואילן.

52) ישע"י סד, ג.

53) וז"ה ק"ל, ב.

54) ישע"י ב, ד.

55) מדרש מעשה תורה (אות ח).

56) ישע"י ט, ה"ד.

ענין זה שייד לחלמידי ישיבות בכלל ותלמידי תומכי תמימים בחרד, כ' ענין התורה בכלל ואופן לימודה בתומכי תמימים בפרט, הוא — לאחד ולחבר גלגל עם סחים דתורה, ועי' גם גליא וסחים דהנשמה עם גליא וסחים דקרב"ה⁶⁴ — עד שמגיעים למילוי הבקשות: "בקשו פני את פניך ה' אבקש".

וי"באור פני מלך חיים⁶⁵ — שענין זה ממשך מפנימיות ועצם הטוב, כתיבה ותחימה טובה לשנה טובה ומחוקת, למטה מעשרה ספחים, בטוב הנראה והגולה.

*

כב. ועי' עוד ענין מרומי הסדרה — "כי תצא למלחמה על ארביך"⁶⁶:

המלחמה עם נפשו הבהמית, המלחמה עם המביבה, עם הגוף ונפש הבהמית של הזולת — הנה הסדר בזה הוא "כי תצא", לא להמתין עד שהלה יבוא להלחם עמך, אלא לצאת אליו. וכפי שדובר פעמי' שאם האויב בא לשטח שלו, הנה אפילו כאשר מנצח במלחמה, הרי לא ימלט שלא יהי' איהו היודס וחורבן שנורט מצד המלחמה, משא"כ "כי תצא" — כשיצאים במלחמת תנופה לשדה האויב.

ואו, "ושבתה שבתו" — השכי שיהי' שבתו כיי' אוריך, איכ שצד — שבי הקטור צמך.

כלומר: שלא יהשוב עשור טובה להזולת, וכמילא כמה שיעשה — הרי זה מספיק. על כך אומרים לו, שידע שזוהו שבתו של אוריך — זהו ענין שנוגע אליו, ועוד יותר מאשר להזולת. אלה הם הניצנות שזו שנומצאים בלעויו, ועליו להוציאם משם. וכנ"ל בענין "כי תראה" — כיון שהוא רואה זאת ויודע מזה, הרי זה שייד אליו.

וכאמור לעיל — הפרשה היא בלשון ציווי ובלשון הבטחה. כאשר מרגיש את הציווי, אזי עושה זאת כשמתה וכטוב לכך, ומובטח לו ש"ושבתה שבתו".

כג. ועי' מארז"ל⁶⁷ "לפום צערא אנרא" — הרי כיון שענין זה קשור עם צער של מלחמה, מצד ההעלם וההסתור על מילוי שליחותו,

49) שיהו שמתה בית השואבה דאשתך

מל"י ואילן (תרי"ם חסי" ע' 61 ואילן)

46) ראה חז"י עג, א.

47) משלי טו, טו.

48) ר"פ תצא.

מכתב כפלי

(תרגום חפשי)

פ"ת, כ"ה אלול, ה'תשי"ח

ברוקלין, נ.י.

אל בני וכוות ישראל

אשר בכל מקום ומקום

ה' עליהם יחיי

שלאם רב וברכה:

חודש אלול וכמיוחד מי המלחות ועשרת ימי תשובה — הוא
הזמן של עריכת חשבון צדק, לא חשבון מרומי, מהשנה החולפת,
הלמשך ממנו אז התחלמות הגנות כ"ד להעמיד את עצמו, את הבית
ועל המגזים שלו, בשנה הבאה.

בית עם זה הרי הם ימי סגולה, ימים הבאים בקריאה ובתפילה
... כפי נקודת המרכז של מזמור החזלים שאמרוש בימים אלה
פעמים בכל יום:

במשו פני את פניך ה' אבקש,

אזיש אלך .. הוא חזון: ראה סגור אורח חיים ר"ש תפשיא.

מיים הבאים בקריאה: ראה לקוטי תורה ראה (כב, ב).

מכנסת באגרות קודש כ"ק אדמער שלטיסא חייז אגרת ויזנטו. לקריש חיש ע' 423 האילך.
שחזרה א ויחטפו איזה מיים וינינו עיי המ"ל
חשבון צדק, לא חשבון מרומי: ראה גם מכ"ב ע"ב ח"י אלול ה'תשס"א (לקריש תכ"ד ע'
424 האילך).

החור החזלים שאמרוש .. פעמים בכל יום: סידור הארז"ל לה"ש מרשקוב סדר כותת ר"ח
אלול. סידור קל יקב וסידור ארז"ל אחר שיר של יום. מטה אפרים אר"ח סכ"ן תש"א ס"י.
ויאז בארז"ל שיר הכולל פ"א סקב"ז. ושיג. תסמן במאמר ארז"ל"ש ובר"ם ח"י ע' תגב.
במשו פני ה': החזלים כו, ח. וראה הבא להלן — לקריש נצט"מ מר, ב ואילך. וראה גם
ר"ח כי תצא כלקריש תצא (לה, 1 ואילך). ובמאמר ארז"ל"ש שם פ"ה ואילך (ר"ש ע' חפ"ט
האילך). שם פ"ד"ש (ע' תגב) פ"ב"כא נצי מקח. ושיג. ר"ח לך אמר ל"ד בקשו פני ה' במה"ש
א"ש"ת ע' 163 ואילך (ובמה"ש ה"ש"ת ע' 281 ואילך). ר"ח זה ה'תשי"ב (ת"ש ס"ה"ש אלול
ע' רפ"א ואילך).

ה'תשח"ח' בגמיות, וכמשל הצ"ב⁵⁵. עד שנוכה ש"עלה הפוך לפנינו⁵⁶
— מלך המשיח⁵⁷.

והתחלה כזה — לזמשך כהיבה ותחזמה טובה לשנה טובה
ומחוקק, שנה בלי הגבלות, חן בגשפיות וזון ברוחניות, שנה של 'תפוצה
ימה וקדמה וצפונה ונגבה'⁵⁸ עד ל'תחלה בלי מצרים⁵⁹, 'תחלה יעקב
אברך כי פי ה' דבר⁶⁰.

63) ישיך ה' א. וראה גם בהובות ק"ב, א. 65) יצא בת, י. ק.

64) ע"פ מ"דה ב, ג. 67) עשה ק"ת, סע"א.

65) ראה ארז"ל לזצ"צ שמחת ס"ש, י"ג. 68) ישע"י חזק, י"ד.

רש"י.